

MỘT CHẶNG ĐƯỜNG

Một sân chơi lành mạnh tạo nhĩa cho những cây bút yêu nghề, một mảnh vườn tiếp nhận mọi tình cảm cho Vô Ưu tồn tại, một công việc miệt mài của anh em điều tiết nội dung... ôi 25 năm xứng đáng cho bao tấm lòng hào hiệp.

Minh Mẫn

Nếu bảo đời người là trăm năm, thì 25 năm đúng một phần tư thế kỷ. Nếu đời người 60 năm thì 25 năm non phân nửa, như thoáng chớp ngoài song!

Có nhìn lại mới thấy giấc ngủ đời người chưa no con mắt, thế mà bon chen cuộc thế trải thảm đau thương. Sân khấu đời người là vậy, nhưng đâu phải ai cũng vậy. Ai từng tỉnh giấc Nam Kha mới tạo cho mình vỏ kén an thân, **nuơng tựa chính ốc đảo tự thân** tìm lần tỉnh giấc, một bộ

phận quá ít so với gần 7 tỷ người tràn đầy nghiệp lực áp lực nặng nề trên tinh cầu nhiều biến động.

Cũng có một bộ phận xây dựng niềm vui riêng, hoặc thanh cao, hoặc ô trọc cho quên đi kiếp đã tràng xe cát. Dĩ nhiên kiếp ô trọc lắm lủi như động vật đi vào bóng đêm, ngày mai chỉ là canh bạc, chung rượu... hôm nay. Một bộ phận nào đó gửi niềm tin lên đấng tối cao, cao bằng ý thức ngưỡng vọng. Một bộ phận phục vụ nhân sinh bằng kỹ thuật thực dụng, bằng khoa học vật lý; cũng không ít nhóm người thi vị hóa cuộc sống qua thơ văn, bút pháp, dầu biết rằng hư hư thực thực vẫn làm như thực giữa cõi hư hư; đó là lối trốn chạy tao nhã. Nếu nghệ thuật văn hóa lồng vào **văn hóa tôn giáo**, văn hóa tín ngưỡng, lại là chấp cánh bệnh bùng vào lĩnh vực thực thực hư hư!

Biết là hư hư, vẫn xây dựng hư hư làm thực thực cho đôi chân đắm vào nghệ thuật thăng hoa cuộc sống. Ôi, cao nguyên nghìn trùng đất đỏ lâm viên nuôi dưỡng những khối óc sâu sắc, tư tưởng thanh tao từ dòng người trôi giạt, đeo theo đức tin kiên cố. Chọn bạt ngàn khí lạnh cho Buôn Ma nở hoa, một loại hoa không sắc lại có hương. 25 năm tồn tại giữa cao nguyên thiếu thốn như loài hoa mọc trên đá chênh vênh vẫn cố cho ra một sắc màu tươi nhuận, vẫn cố sống bằng dưỡng chất tình người.

Nhập thể vào hoa rừng mới cảm nhận sức sống kỳ diệu của rừng hoa, khác với hoa rừng, hoa Vô Ưu mãnh liệt với thời gian không như mỏng manh sớm nở chiều tàn. 25 năm cung cấp hương vị đa dạng với chất liệu thanh cao, hơi thở trong lành khỏe mạnh tung đi khắp nơi như dưỡng khí miễn phí. Giá trị như thế không đơn giản để tồn tại như thế. Anh em trong Ban biên tập đã trần trở từng đêm cho mỗi kỳ báo; đầu tư não trạng nhiều hơn đi tìm chi phí in ấn.

Thấp thoáng hình bóng của những mạnh thường quân hỗ trợ ấn phí cũng như bao tiêu, Trời sinh ra Huyền Lan sao còn sinh ra Vô Ưu để gắn vào nhau như một linh kiện cho Vô Ưu tồn tại. Sao quên được ngày nào anh Tạ Nam Trân, anh Lê Tất Sỹ xuống tận Sài Gòn gõ cửa từng chùa

khi Vô Ưu cụt vốn. Không cụt vốn sao được Mỹ An gặp nợ khó đòi. Người đòi nợ lắm khi vừa lái xe vừa lót dạ khoai sắn, bánh xôi... để rồi lại thui thủi ra về như người thất... Bấy giờ cái lạnh Cao nguyên chưa bằng cái lạnh xót xa của anh em đối diện với tương lai của báo nhà.

Dù một phần tư đời người hay gần phân nửa kiếp sống, sự có mặt và tồn tại của Vô Ưu phải kể tuổi thọ đáng nói trong làng báo tự lập. Ớn nặng đọc giả, nghĩa nặng thầy trò Phước Hoa Long Thành, tình nặng cần mẫn của anh em Ban biên tập, trân quý những cây bút cho hương sắc đa dạng, nay được Thượng tọa Giác Phổ kể vai gánh bớt một phần sức nặng, bấy nhiêu đủ cho Vô Ưu hãnh diện với thời gian, và dĩ nhiên, sự tồn tại của Vô Ưu không thể tính bằng thời gian mà tính bằng tình cảm những người đã dành cho sắc hương xứng với tên Vô Ưu của Phật giáo.

Một sân chơi lành mạnh tao nhã cho những cây bút yêu nghề, một mảnh vườn tiếp nhận mọi tình cảm cho Vô Ưu tồn tại, một công việc miệt mài của anh em điều tiết nội dung... ôi 25 năm xứng đáng cho bao tấm lòng hào hiệp.

Kỷ niệm sinh nhật 25 năm góp gió muôn phương cho ra hương sắc trân quý là việc đáng tôn vinh.

Minh Mẫn PL.2566 - DL.2023